

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoPr/12/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115203743
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:7115203743.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek JUDr. Dariny Kuchtovej a Mgr. Barbory Bartekovej, v právnej veci žalobkyne: W. I. L., nar. XX.XX.XXXX, J. XX, T., zastúpená: JUDr. Rastislav Cestický, Štúrova 27, Košice, proti žalovanému: MEDIAPRINT - KAPA PRESSEGROSSO, a.s., Vajnorská 137, Bratislava, o zaplatenie X.XXX,XX Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave č.k.17Cpr/3/2015-83 zo dňa 22.06.2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III v Bratislave č.k. 17Cpr/3/2015-83 zo dňa 22.06.2016 potvrdzuje.
Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobou doručenou súdu dňa 17.02.2015 sa žalobkyňa domáhala, aby súd žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy X.XXX,XX Eur titulom náhrady mzdy. Nárok odôvodnila tým, že rozsudkom Okresného súdu Košice I., sp. zn. 17Cpr/1/2012 zo dňa 20.12.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoPr/2/2013 zo dňa 22.01.2014 bolo rozhodnuté medzi stranami sporu tak, že skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou je neplatné a žalovaný bol zaviazaný nahradiť jej trovy právneho zastúpenia vo výške 100 %. Žalovaný vyzval žalobkyňu k nástupu na výkon práce až 01.04.2014 o 06,00 hod.. Žalobkyňa si uplatnila podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce (ďalej len ZP) náhradu mzdy za obdobie od 01.10.2012 do 31.03.2014, keďže za obdobie od 05.12.2011 od 30.09.2012 poberala nemocenskú dávku od Sociálnej poisťovne. Žalovaný je náhradu mzdy nezaplatil, čím sa od 22.01.2014 dostal do omeškania.

2. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že ju považuje za neoprávnenú, odporujúcu zákonu a dobrým mravom. Upozornil, že počas konania o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobkyňa argumentovala tým, že zo zdravotných dôvodov nebola schopná vykonávať pridelenú prácu, čo v súdnom konaní doložila aj lekárskeho posudkom odbornej lekárky MUDr. P. Q. zo dňa 27.09.2012. Na jeho základe žalobkyňa z dôvodu chronického ochorenia chrbtice žiadala o preradenie na inú prácu. Tento posudok predložila až v súdnom konaní o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a žalovanému ho počas trvania pracovného pomeru neposkytla. Z lekárskeho posudku je zrejmé, že žalobkyňa minimálne od 27.09.2012 nebola zo zdravotných dôvodov schopná vykonávať prácu v zmysle jej pracovnej zmluvy. t.j. roznos tlače a doručovanie poštových zásielok bez ohľadu na skutočnosť, v ktorej časti a akom rozsiahlom rajóne by túto prácu mala vykonávať. Keď ju žalovaný vyzval na nástup do výkonu práce dňa 01.04.2014 s tým, že jej bude pridelená práca v zmysle pracovnej zmluvy, ako reakciu žalobkyňa poslala žiadosť o preradenie na inú prácu zo zdravotných dôvodov. Predložila mu lekárskeho posudok zo dňa 01.04.2014 MUDr. W. N., praktického lekára pre dospelých, spolu s posudkom

odbornej lekárky MUDr. P. Q. zo dňa 27.09.2012 s vyjadreniami, že sa jej neodporúča práca dohodnutá v pracovnej zmluve. Následne listom zo dňa 07.04.2014 ho žalobkyňa žiadala o vyjadrenie, akou formou bude s ňou ukončený pracovný pomer zo zdravotných dôvodov. Tento bol následne ukončený podľa § 63 ods. 1 písm. c) ZP výpoveďou zo zdravotných dôvodov ku dňu 31.07.2014, s vyplatením odstupného podľa § 76 ods. 1 písm. b) ZP. Počas výpovednej doby žalobkyňa žiadnu prácu pre žalovaného nevykonávala, ale bola jej vyplácaná priemerná mesačná mzda z obdobia pred nástupom na PN. Žalobkyňa nebola schopná a ani ochotná vykonávať prácu pridelenú jej podľa pracovnej zmluvy a preto od zamestnávateľa nebolo možné a ani spravodlivé požadovať, aby žalobkyňu za daných okolností ďalej zamestnával. Žalobkyňa tak nevznikol ani nárok na poskytnutie náhrady mzdy v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 ZP.

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie poukázal na ustanovenia § 79 ods. 1 až 4 ZP, účinného v čase neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05.12.2011. Konštatoval, že vo veci je nesporná existencia základu nároku na vyplatenie náhrady mzdy, daná rozsudkom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 17Cpr 1/2012 zo dňa 20.12.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11CoPr 2/2013 zo dňa 22.01.2014, ktoré určili, že so žalobkyňou bol neplatne skončený pracovný pomer. Žalobkyňa požiadala žalovaného ako jej zamestnávateľa o ďalšie zamestnanie listom zo dňa 13.12.2011 a podľa § 79 ods. 1 ZP by jej mala patriť náhrada mzdy. Súd poukázal na výnimku z tohto zákonného predpokladu pre prípad, ak zamestnanec nie je schopný alebo ochotný vykonávať prácu pridelenú podľa pracovnej zmluvy (napríklad v období, kedy je uznaný za práceneschopného). Vtedy zamestnanec nemá nárok na poskytnutie náhrady mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 1 ZP (judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 90/1970). Žalobkyňa odo dňa neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru, t.j. od 05.12.2011, bola uznaná za práceneschopnú až do 30.09.2012, kedy poberala nemocenské dávky od Sociálnej poisťovne. Podľa priloženého potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti (č.l. 44) je zrejmé, že jej práceneschopnosť trvala od 05.12.2011 a schopná práce bola od 01.10.2012. Žalobkyňa tak bola práceneschopná takmer 10 mesiacov, a rovnako bola práceneschopná aj 13.12.2011, kedy požiadala žalovaného ako svojho zamestnávateľa, aby ju ďalej zamestnával. Od rozhodujúceho dátumu 13.12.2011 do ukončenia práceneschopnosti žalobkyne uplynulo viac ako deväť mesiacov, pričom podľa § 79 ods. 2 ZP ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov. V rámci týchto deviatich mesiacov, nasledujúcich po výzve žalobkyne, aby ju žalovaný ďalej zamestnával, žalobkyňa preukázateľne poberala dávky nemocenského zabezpečenia. Súd preto dospel k záveru, že jej nevznikol nárok na vyplatenie náhrady mzdy. Súd ďalej uviedol, že podľa lekárskeho posudku MUDr. P. Q. zo dňa 27.09.2012 žalovaná v čase trvania jej práceneschopnosti z dôvodu chronického ochorenia chrbtice žiadala o preradenie na inú prácu. Nebola teda v danom čase schopná zo zdravotných dôvodov vykonávať prácu v zmysle pracovnej zmluvy, preto by jej i na ďalšie obdobie od 27.09.2012 nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce nevznikol. Keďže žalovaná zdravotné predpoklady na riadny výkon práce v zmysle pracovnej zmluvy nespĺňala počas celej rozhodnej doby od 13.12.2011 do 01.04.2014 (rozsudok NS ČR, sp. zn. 21Cdo 3573/2012, zo dňa 08.01.2014) súd žalobu o zaplatenie náhrady mzdy v sume X.XXX,XX Eur zamietol v celom rozsahu. Žalobcov, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože si tento nárok neuplatnil.

4. Rozsudok v zákonnej lehote napadla odvolaním žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu, podaním doručeným súdu dňa 12.07.2016. Podľa jej názoru súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznila, že predmetom žaloby je jej nárok na náhradu mzdy, ktorého základ určil v inom konaní Okresný súd Košice rozsudkom sp. zn. 17Cpr/1/2012 zo dňa 20.12.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Copr/2/2013 zo dňa 22.01.2014, ktorými bolo rozhodnuté, že skončenie pracovného pomeru medzi stranami sporu je neplatné. Tým bol daný základ nároku na náhrady mzdy žalobkyne. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že v rozhodnom čase nebola žalobkyňa schopná vykonávať pridelenú prácu podľa pracovnej zmluvy zo zdravotných dôvodov a navyše poberala v rozhodnom období aj dávky nemocenského poistenia. Žalobkyňa namietla, že pri hodnotení tohto závažného argumentu vychádzal súd prvej inštancie zo súdneho spisu Okresného súdu Košice I, ktorého výsledok dokazovania je v tomto prípade nezákonný. Súd prvej inštancie mal vykonať sám nové dokazovanie, či by naozaj nebola žalobkyňa schopná vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy; najmä žalobkyňu v konaní vypočuť, vyžiadať si jej aktuálnu a následne aj zdravotnú dokumentáciu a prípadne si prizvať do konania aj znalca. Z týchto dôvodov sa domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Súd prvej inštancie doručil odvolanie žalovanému dňa 25.07.2016. Žalovaný k nemu podal písomné vyjadrenie zo dňa 27.07.2016. Odvolanie žalobkyne považuje za nedôvodné. V konaní o náhradu mzdy žalovaný predložil 12 listinných dôkazov preukazujúcich neschopnosť a neochotu žalobkyne vykonávať prácu podľa jej pracovnej zmluvy, z ktorých len jeden dôkazný prostriedok bol použitý v predchádzajúcim konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Konkrétne lekársky posudok žalobkyne zo dňa 27.09.2012, preukazujúci jej zdravotnú nespôsobilosť vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Za nezákonné dokazovanie nemožno považovať to, že tento dôkaz má význam aj pre posúdenie nároku na náhradu mzdy žalobkyňi. Tvrdenie žalobkyne o nevykonaní ďalších dôkazov považuje žalovaný takisto za irelevantné, nakoľko žalobkyňa takéto dôkazy nepredložila a ani nenavrhol. Dokonca na pojednávaní dňa 01.06.2016 právny zástupca žalobkyne na otázku súdu, či žiada vypočuť žalobkyňu osobne, uviedol, že výsluch nežiada a ani ho nenavrhuje. Z týchto dôvodov sa žalovaný domáha, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

6. Súd prvej inštancie doručil vyjadrenie žalovaného právneho zástupcovi žalobkyne dňa 30.08.2015. Žalobkyňa k nemu ďalšiu repliku nepodala.

7. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 01.07.2016, (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd preto prejednal odvolanie žalobkyne ako súd odvolací podľa § 34 CSP, v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 CSP.

8. Na základe výsledkov dokazovania na súde prvej inštancie a po preskúmaní odvolacích námietok žalobkyne dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci (§ 215 CSP), vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil v súlade ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a poukazuje naň podľa § 387 ods. 2 CSP.

9. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za potrebné uviesť len nasledovné:

Na základe dôkazov založených v súdnom spise a obsahu podanej žaloby, odvolací súd zistil, že predmetom konania je nárok žalobkyne na náhradu mzdy za obdobie od 01. 10. 2012 do 31.03.2014. Od 05.12.2011 (kedy došlo k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, ktorý bol právoplatne uznaný ako neplatný) až do 30.09.2012 bola žalobkyňa práceneschopná a poberala dávky nemocenského poistenia. Po skončení súdneho konania na Okresnom súde Košice I žalovaný vyzval žalobkyňu na nástup do práce ku dňu 01.04.2014. V konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobkyňa predložila súdu správu jej ošetrojúcej lekárky z 27.09.2012, založenú na č. I. 43, z ktorej vyplýva, že pre zdravotné problémy chrbtice žalobkyne jej odporúča preradenie na inú prácu. Žalobkyňa v prejednávanej veci predložila aj ďalšie dôkazy, že nespĺňa zdravotné predpoklady pre výkon práce podľa pracovnej zmluvy počas celého rozhodného obdobia od 13.12.2011 do 01.04.2014. Po výzve na nástup do práce k 01.04.2014 žalobkyňa predložila žalovanému potvrdenie lekára, že je dlhodobo liečená na pohybový aparát a neodporúča sa jej práca, ktorá vyplýva z pracovnej zmluvy, teda práca spojená s doručovaním zásielok. Súčasne žalobkyňa vyzvala žalovaného, aby s ňou ukončil pracovný pomer zo zdravotných dôvodov a k 14.04.2014 jej preto žalovaný dal výpoveď podľa § 63 ods. 1 písmena c) ZP z týchto dôvodov. Je preto nedôvodná odvolacia námietka, že súd v prejednávanej veci nevykonal potrebné dokazovanie na rozhodnutie o žalovanom nároku. Žalobkyňa mala navyše vo veci dôkazné bremeno preukázania žalovaného nároku a príslušné dôkazy mala označiť najneskôr do skončenia dokazovania, v súlade s § 120 ods. 4 OSP, účinnom v čase konania na súde prvej inštancie.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny.

11. Žalovaný bol plne úspešný aj v odvolacom a konaní a podľa § 255 ods. 1 CSP by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, súd mu tento nárok nepriznal.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha - dovolací návrh (§ 428 CSP).